

Při návalech aspoň není zima

Dora Heldt

AL
press

edice

KLOKAN

edice
KIOKAN

Při návalech aspoň není zima

Dora Heldt

Copyright © 2011 dtv Verlagsgesellschaft mbH
& Co. KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1,
D-69469 Weinheim
www.dtv.de
Translation © Bohumila Kučerová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
BEI HITZE IST EIN WENIGSTENS NICHT KALT
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-202-5 (pdf)

POZVÁNKA

Milá rodino a milí přátelé,

jak asi všichni víte, oslaví Doris 27. května své krásné padesátiny.

To je pro mě příležitost shromáždit kolem nás opět jednou naše staré přátele, abychom toto výročí náležitě oslavili. Doris by se k mému pozvání zajisté přidala, kdyby o něm věděla. Ale půvab této oslavy spočívá v tom, že oslavenkyně o ní nemá nejmenší tušení. Aby to tak zůstalo, prosím Vás, abyste se dostavili tohoto dne přesně ve dvanáct do hostince Hanske u nás v ulici. Tam se samozřejmě slavit nebude, jen všichni nastoupíme do připraveného autobusu, který nás po krátké jízdě (cca 45 minut) dopraví na vlastní místo konání. Zní to možná komplikovaně, ale chceme přece Doris překvapit.

Doufám, že mě v tomto plánu podpoříte, všichni se dostavíte na oslavu a budete se těšit přesně tak jako já.

Váš Torsten

S chodištěm se linul pach připálené cibule. Anke postavila nákupní košík na zem a odemkla schránku. Vypadly z ní tři reklamní letáky a několik obálek. Nálepku „Žádnou reklamu“ si mohla klidně odpustit, ti pitomí roznašeči letáků ji ignorovali s důsledností, která ji doháněla k šílenství. Zavřela kovová dvířka, vecpala poštu mezi nákup a začala šlapat těch šestačtyřicet schodů, které ji dělily od bytu. V pravém kolenu jí vrzalo. „Artróza,“ konstatoval její lékař před půlrokem, „to není v padesáti nic tak neobvyklého. Věnujte se plavání, pohyb pomáhá.“ Od té doby chodila obden plavat. Koleno jí přesto vrzalo dál. Zato teď byla častěji nachlazená. A každý měsíc o dvacet eur chudší, tolik stála měsíční permanentka na ranní plavání. Koncem příštího měsíce ji vypoví. Či chat hned po ránu chlór je něco, bez čeho se ráda obejde.

Zavřela za sebou dveře bytu a se supěním se o ně vyčerpaně opřela. Jednou, to věděla naprosto jistě, jednou se přestěhuje do bytu, ke kterému povedou nanejvýš čtyři schody. Anebo výtah. Vyklouzla ze sandálů, zmáčkla tlačítko telefonního záznamníku a provázena hlasem své sestry se odebrala bosa do kuchyně.

„Ahoj, Anke, to jsem já, Martina. Hele, jsme s Jörgem na sobotu pozvaní ke známým a nemáme nikoho na hlídání Jaspera. Můžeš si ho vzít k sobě? Buď tak hodná a zavolej mi zpátky. Čauky.“

S povzdechem se pustila do vybalování nákupu. Jestli pak její sestřičku někdy napadlo, že by ona, Anke, mohla

mít taky nějaký program? To tak samozřejmě předpokládá, že Jasperova kmotra tráví každou sobotu sama doma na gauči? Zřejmě ano. Tenhle měsíc je to už potřetí, co zaskakuje v roli synovcovy chůvy. Ten ovšem za nic nemůže a je roztomilý. Jen proto se pokaždé nechala přemluvit. Ale stejně neměla nejmenší chuť nechat se od Martiny neustále využívat. No jo, to je holt úděl starších sourozenců, pomyslela si a potřásla hlavou. Jako chůva funguje vlastně už od malička. Nejprve se starala o sestru, teď o jejího syna. Její dokonalá sestřička, krásná, chytrá, bohatá, lékařka, manželka a matka, a ovšem, nejlepší ze všech dcer. Vše zvládá levou zadní – ordinaci, dítě i večírky v tenisovém klubu. A že přitom umí zapřáhnout kdekoho ve svém okolí, především však svoji sestru, proti tomu nemůže nikdo nic namítat. To je prostě věc dobré organizace. Anke se začínala zmocňovat špatná nálada. Jako většinou, když přemýšlela o Martině. Protože tyhle myšlenky skončily dříve či později u její matky.

Energicky zavřela dveře lednice a obrátila se. Přitom jí padl pohled na hromádku pošty, kterou nedbale odhodila na kuchyňský stůl. Když k sobě otočila obálku na vrcholu hromádky, zarazila se. Byla nadepsána ručně, písmo bylo vzletné a energické. Poznala by je, i kdyby chybělo jméno odesílatele.

S dopisem v ruce doplnila vodu do kávovaru a odměřila do filtrovacího sáčku mletou kávu. Zmáčkla knoflík a zvolna usedla, stále s dopisem v ruce, ke stolu, zírala na obálku a pak ji odhodila zpátky na hromádku. Počká, až se káva přefiltruje. Zbytek pošty tvořily složky. Anke přelétla pohledem sumy a odložila všechny stranou. Bude muset něco vymyslet, s doplatkem za plyn nepočítala. Finální zachroptění kávovaru jí přerušilo myšlenky. Vstala, vrhla ještě jeden pohled na krémo-

vě zbarvenou obálku, vyndala ze skříňky šálek a pomalu odsunula konvici z varné desky. Zatímco vmíchávala do kávy mléko, znovu uchopila dopis, obrátila ho na zadní stranu a prohlížela si jméno odesílatele. I po těch letech se jí při jeho čtení zmocňovaly divné pocity. Byla to zvláštní směs vzrušení a odporu. Zatajila dech a obálku rozřízla. Zběžně přeletěla pozvánku a přečetla si druhou stranu, vydechla a četla všechno ještě jednou a pomaleji.

Milá Anke,

od našeho setkání třicet let po maturitě, kdy jsme se viděli naposledy, uplynul další rok. Opravdu musíme mít vždycky zvláštní důvod, abychom se setkali? Není to hloupé? Ale našťestí tu jeden důvod je. Nevím, kdy jsi s Doris telefonovala naposledy a nakolik jsi informovaná, ale moje žena kategoricky odmítá tyto narozeniny slavit. Padesátka jí připadá pokořující. (To byla skutečně její slova.)

Pro mě je hádankou, proč to tak prožívá, proto jsem se rozhodl, že své narozeniny prostě slavit bude. Kam se pojedete, ti neprozradím, ale ujišťuji tě, že spolu strávíme skvělý den. Pozval jsem celou naši starou partu a nálada bude jako kdysi, když jsme ještě byli všichni mladí a plní odvahy. Proto u toho musíš být i ty a Katja, vy jste byly přece naše trio snů.

Jen nezapomínej, že všechno je přísně tajné. Doris nesmí nic tušit, jinak by se prostě vypařila.

Už se moc těším na to, jak se bude tvářit.

*Srdečně zdraví
Torsten*

P. S. Ještě jednou tě prosím, nic neprozrad! Už se těším.

Anke odložila dopis a zahleděla se ven z okna. To je ale uhozený nápad! Jestli Doris nechce nic slavit, no tak nechce. Bylo zřejmé, že Torsten nechápe, proč jeho žena pokládá tyto narozeniny za pokořující. Je prostě chlap a nakonec ani dříve se nevyznačoval velkou chápavostí.

Anke přemýšlela, jak dlouho se vlastně všichni znají. Musí to být už dobrých pětatřicet let. Panebože. To je ale číslo!

Společně maturovali. Doris, Katja a ona spolu pracovaly v redakci školního časopisu. Tři zcela rozdílné dívky, které se výborně doplňovaly. Nic víc, nic méně. Ale byly dobrý tým. Jejich časopis obdržel tři ceny. Jmenoval se *Divoká slova*. Šéfredaktorka Anke Kernerová, úprava a fotografie Doris Goldsteinová, text Katja Severinová. Připadalo jí, jako by od té doby uplynulo nejméně dvě stě let. Doris se už nejmenuje Goldsteinová, nýbrž Goldsteinová-Wagnerová, samozřejmě musí mít dvojí příjmení, jedno by bylo málo, a barva Katjiny mahagonové hřívy už pochází z tuby.

Anke odsunula šálek stranou a dlaní dopis uhladila. Opravdu pitomý nápad. Jak mohla Torstenovi přijít na mysl taková blbost? Teď mu bude muset zavolat, aby mu řekla... co vlastně? Že zrovna ten den nemá čas? Ani chuť? To by jí tak ještě chybělo, strávit celý den sentimentálním žvaněním o starých dobrých časech. Loňský pomaturitní sraz a večere, na kterou ji Torsten krátce nato pozval, jí stačily. Jak bude asi reagovat Doris? A jestlipak přijde Katja?

S Doris si občas telefonovala, i když ona sama nikdy nevolala. Vždycky jen Doris. Při posledních telefonátech měla Anke pocit, že Doris má trochu špičku. Byl to ale opravdu jen pocit, jejich hovor netrval dlouho. Vlastně si toho neměly moc co říct.

S Katjou se až do loňského pomaturitního setkání už vůbec nekontaktovaly. Katja Severinová. Nejkrásnější holka ve škole. Všichni kluci do ní byli zabouchnutí, nedalo se to vydržet. A potom udělala samozřejmě docela slušnou kariéru. Dobrovolnické místo v redakci, studium a nakonec práce moderátorky každodenního bulvárního pořadu v televizi. Anke ji vídala každý večer. Ale před dvěma lety Katja náhle z obrazovky zmizela. Na setkání vyprávěla, že vede regionální studio v Kielu, už ji prý nebavilo, jak ji pořád poznávali lidé na ulici. Kdo tomu asi uvěří? říkala si Anke v duchu, ale musela přiznat, že Katja se opravdu skoro nezměnila. Vypadala na třicet a taky tak mluvila. Anke se vedle ní cítila stará a šedivá, přestože Katja byla o půl roku starší. Někdy jsou geny rozděleny tak nespravedlivě, a ovšem taky ty finance, které je do udržování krásy třeba investovat.

Anke dopis energicky složila a zastrčila pod mísu s ovocem. Ne, s účastí na téhle ulítlé akci ať s ní nikdo nepočítá, na sentimentality nemá čas. Ona určitě ne. S lupnutím v koleni vstala a odebrala se na chodbu, aby zavolala sestře. Než se zamotá do starých historek, vyřídí si tenhle telefonát.

Martina se ozvala hned po druhém zazvonění. „Ahoj, Anke, slyšela jsi můj vzkaz na tézetku?“

Jestli Anke něco nesnášela, tak tyhle afektované zkratky. „Vzkazy na telefonním záznamníku poslouchám vždy. Kdy musíte v sobotu vyrazit?“

Martinin hlas zněl jako vždy uspěchaně. „Nejpozději ve čtyři. Jsme pozvaní na zahradní slavnost, pořádá ji jeden bývalý Jörgův kolega ze studií. Koupili si fantastický dům přímo u moře, musí to být pohádka, ale nebudou tam vůbec žádné další děti a ty víš, jak umí být Jasper nesnesitelný, když se nudí. Takže můžeš si ho vzít?“

Anke padl pohled na fotografii jejího synovce na polici. Široce se usmíval do objektivu, měl mezírku mezi zuby a rozčepýřené blond vlásy. Bylo to čertovo kvítko, ale Anke měl omotanou kolem prstu. Martině se zdála ta pauza příliš dlouhá. „Máma má lístky do opery, nemůže zaskočit. Řekni mi, co mám dělat?“

Odřeknout, pomyslela si Anke, ale neměla chuť pouštět se s ní do diskuze, kterou by stejně prohrála. „Dobrá, vyzvednu si ho před třetí a dovedu zpátky v neděli v poledne. A ty...“

„Super,“ přerušila ji Martina, „na tebe je vždycky spoleh. Jasper se už těší. My dvě si někdy zajdeme na dobré jídlo, abych se ti revanšovala. Něco už vymyslím!“

Anke si odpustila jakýkoli komentář a rozloučila se.

Doris rezignovaně vydechla a zkoumavě se pozorovala v ložnicovém zrcadle. Ten knoflík ještě půjde dopnout, ale zip už v žádném případě, i když zatáhne břicho a zadrží dech. Ta pitomá sukně je prostě příliš malá. Nejméně o jednu velikost. A především na bocích.

Doris se z ní otráveně vysoukala a nechala srolovaný kus látky bez zájmu válet na podlaze.

Takže teď jsi navíc ještě tlustá, pomyslela si vztekale. Navzdory józe a zdravému stravování. Ty zatracené hormony. Sáhla po džínách přehozených přes židli a natáhla je na sebe. Alespoň ty jí sedí. Oblékat si ke kadeřníkovi značkový kostýmek by bylo stejně přehnané. Ale i tak, tuhle sukni měla na sobě jenom jednou, a to teprve před rokem. Hluboce si povzdechla, zapnula bílou halenku a vklouzla do saka. Nahoře bylo všechno v pořádku. Sako zapnula bez problémů.

U domovních dveří se ozval zvonek, to je asi paní Krögerová. Nikdy nepoužívá svůj klíč, když vidí před domem parkovat jedno z jejich aut. Doris vrhla do zrcadla poslední pohled a sešla dolů, aby vpustila uklízečku dovnitř.

„Dobrý den, paní Goldsteinová-Wagnerová, viděla jsem váš vůz. Myslela jsem si, že jste s mužem až do středy pryč.“

Doris ustoupila stranou, nechala paní Krögerovou projít a následovala ji do kuchyně. Už patnáct let u nich každé úterý a pátek uklízela. Mezitím dosáhla důchodového

věku, ale naštěstí zatím nepadlo ani slůvko o tom, že by s prací u nich chtěla skončit. Možná bylo sice trochu přehnané, že pořád ještě chodí dvakrát týdně, přestože se před půl rokem odstěhoval i jejich druhý syn Moric, takže se z dříve čtyřčlenné rodiny stal pouhý pár, žijící v příliš velkém domě.

„Nejela jsem s mužem do Berlína. Ten bude celý den na veletrhu a já nemám chuť toulat se tři dny po městě sama.“

Paní Krögerová nevěřičně potřásla hlavou. „No tohle. Jindy jste přece vždycky jezdila s ním. Berlín je tak nádherné město, navštívila jsem ho loni během tří denního zájezdu s Červeným křížem. Moc se mi tam líbilo, určitě se do Berlína ještě podívám.“

„Nu, moje milá,“ Doris se opřela o pult kuchyňské linky a přihlížela, jak si její dobrý duch svléká modrý svetr a věší ho přes opěradlo židle, „kdybych to byla věděla, požádala bych manžela, aby vás vzal s sebou. Naštěstí nechrápe.“

„Ale paní Goldsteinová-Wagnerová...“ Paní Krögerová měla pod svetrem přiléhavé tričko, pod kterým se rýsovaly tři tukové polštáře. Rozhořčeně na ni pohlédla. „To by tak scházelo... Už jste snídala? Mám začít nahoře?“

Doris si vzpomněla na sukni a při pohledu na břišní pneumatiky paní Krögerové si položila otázku, zda ji nespokojenost s postavou přejde, až bude sama v důchodovém věku.

V každém případě dnes snídat nebude. „Můžete začít tady. Jsem hotová. Stejně odjízdim ke kadeřníkovi.“

„Dobrá.“ Paní Krögerová postavila do dřezu kbelík a nechala do něj téct vodu. Zatímco čekala, až se kbelík naplní, otočila se k Doris a pozorně na ni pohlédla. „Vypadáte napjatě. Je všechno v pořádku?“

„Ale ano. Jen mě trochu bolí hlava. To mívám, když se mění počasí.“

A když večer vypiju na terase víc než jednu láhev vína, dodala v duchu a pohledem se ujistila, že uložila prázdné lahve do koše se skleněným odpadem.

„Tak já už pojedu. Chci si pak ještě nakoupit, takže se už nevidíme. Přeji vám hezký den.“

„Vám taky. Na shledanou v pátek.“ Paní Krögerová přesunula pozornost zpátky ke kbelíku. Doris si vzala kabelku a klíče a vyšla z domu.

„Ještě to není.“ Maren v kadeřnickém salonu znovu pečlivě připevnila aluminiovou fólii k pramenu vlasů. „Potřebuješ dalších deset minut.“

Doris zatahala za okraj igelitové pláštěnky u krku, aby ji uvolnila. „Tak mi sundej alespoň tohle. Hlava mi úplně hoří.“

Neměla v ohni jen hlavu, ale cítila, jak jí i mezi řadry a na zádech svědí pot. Takhle nějak se cítí kuře opékané v igelitovém sáčku. Příliš mnoho tepla, příliš mnoho plastu.

„Dnes přece není nijak zvlášť horko. A nenastavila jsem ani moc vysokou teplotu.“ Maren odsunula sušák stranou. „Ale jde to i bez něj. Chceš něco nového na čtení?“

„Ne, díky. Ale kdybys měla trochu vody...“

Než jí Maren donesla sklenici s vodou, zavřela Doris oči a snažila se utlumit nával horka. Stávalo se jí to stále častěji. Najednou se její tělo proměnilo v kamínka a zalilo se potem. Představovala si tmavé skvrny na oblečení, které všichni uvidí, jakmile ze sebe shodí pláštěnku a bude muset vstát, aby zaplatila. To bude trapas. Pří-

šerné. Vlna horka zvolna ustupovala. Doris otevřela oči a pohlédla na svůj odraz v zrcadle. Obličej se jí leskl. Rychle si přejela dlaní po horním rtu a spáncích v naději, že si toho nikdo nevšimne.

„Prosím.“ Maren postavila na odkládací stolek sklenici s vodou, stoupla si za ni a položila jí ruce na ramena. „A co jinak? Přijdeš dnes večer do literárního kroužku? Poslyš, to se tak potíš?“

„Hlasitěji by to už nešlo?“ Doris se natočila k sousední zákaznici. Přílba sušáku našťěstí zabraňovala, aby něco slyšela. „To ta plastová pláštěnka. Dnes nemůžu, má přijet Moric, už dva měsíce nebyl doma.“

„Aha, škoda. Jak se mu daří? Studuje v Hamburku, že?“

„Ano.“ Doris s vděčností zaznamenala, že teplota jejího těla klesla na normální provozní úroveň. „Daří se mu dobře, ale zaměstnává ho studium. A teď i jeho nová přítelkyně. Přivede ji dnes na večeři.“

„Ale! Jestlipak maminka nežárlí?“

„Blbost. Naopak, jsem ráda, že si konečně nějakou našel. Byl vždycky trochu opožděný, ještě ve čtyřadvaceti vysedával doma u počítače. Alespoň je normální.“

Maren se tiše zasmála a rozbalila další pramen. „Je úplně jiný než jeho velký bratr, že? Jakkak se vlastně Sašovi daří? Toho jsem neviděla už celé věky.“

„Já taky ne.“ Při té odpovědi Doris opět vyrazil pot, tentokrát s ním ale neměly hormony nic společného. „Ale nevádí. Má málo času, ale pravidelně si telefonujeme.“

„Copak...“ K Dorisině úlevě se rozdrnčel telefon. Maren zastrčila pramen na jeho místo a přešla k recepci, aby zvedla sluchátko.

Doris si přejela rukou po hrdle, všechno bylo v pořádku. Jednou bude zase všechno v pořádku i se Sašou. Musí

jen mít trpělivost. Krize se vyskytují i v těch nejlepších rodinách, někde prostě holt trvají o něco déle.

Na cestě k autu nakoukla ještě do dvou butiků, zda tam nenajde sukni podobnou té staré, ale lepšího střihu. Žádnou nenašla, což jí zkazilo náladu. Takže mohla odjet domů.

Na chodbě bylo cítit úklidové prostředky. Paní Krögerová byla přesvědčená, že čím více chemie, tím větší čistota. Doris nechala dveře domu otevřené, aby vyvětrala. Postavila kabelku vedle šatny, šla do kuchyně, zapnula kávovar a několika pohyby přestavěla dózu na kávu, mísu s ovocem a dvě vázy. Už patnáct let staví paní Krögerová předměty při úklidu na jiné místo a Doris pak po ní všechno přestavuje. Už ztratila naději, že uklízečka jednou sama přijde na to, že Doris vždy uvede věci do původního stavu. Ale to jí nevadilo, stejně neměla jinak co na práci.

Vytáhla si z hromádky pošty noviny, vzala kávu a posadila se na terasu. Dnes byl 27. duben, přesně za čtyři týdny má narozeniny. Padesáté.

Když bylo padesát její matce, slavila to celá rodina v tehdy vyhlášeném hotelu. Byla to jedna z nejpříšernějších oslav, jaké kdy Doris absolvovala. Čekala tenkrát Morice, Sašovi byly tři a prodělával zrovna svoje první období vzdoru. Dorisin otec pronesl proslov, na který si už nepamatuje, ale který její matku rozplakal. Nálada pak s konečnou platností dosáhla bodu mrazu, když Saša převrhl jablečný mošt na babiččinu drahou novou hedváb-

nou blůzu a Doris nezvládla svoji těhotenskou nevolnost. Po další dvě hodiny stále odbíhala na dámskou toaletu zvracet. Celou tu dobu Saša vřeštěl v restauraci, což jeho otce, který seděl se dvěma Dorisinými bratřenci u baru a popíjel koňak, očividně nijak nezajímalo.

Později jí Torsten zkroušeně přiznal, že by tu oslavu a její matku střízlivý prostě nepřežil. Asi měl pravdu.

A za čtyři týdny přijde na řadu ona. Doris přemýšlela, zda působí na svoji rodinu stejně jako její matka tenkrát. Snažně doufala, že tomu tak není. Ale v žádném případě nehodlala o svých narozeninách zažívat stejný trapas. Jen žádné proslovy, žádné příšerné dárky, žádní hosté, kteří by se museli opíjet koňakem, aby oslavu přežili. Nic takového nepřipustí.

Žaluziemi probleskovalo slunce. Katja se odvrátila od Zokna k Alexovi. Zvolna otevřela oči a podívala se na něj. Dosud tvrdě spal. Položila si hlavu do jeho důlku mezi krkem a ramenem a pomalu mu přešla prsty po hladké hrudi. Musela si zvyknout na to, že se Alex na prsou holí. Dnešní muži to dělají a teď už to i jí připadalo sexy. Zarazila se a pohlédla na budík na nízkém nočním stolku. Bylo půl deváté. Služba jí začínala sice později, ale chtěla jít ještě běhat. Kdo se nesnaží, nikam to nedotáhne, bylo její celoživotní heslo. Takže se s lítostí odvrátila od Alexe, tiše vstala a po špičkách přešla do koupelny.

O deset minut později už stála přede dveřmi domu a propínala si stehenní svaly. Zběžně pohlédla na hodinky a dala se do klusu. Běžela směrem k parku, jako vždy tutéž trasu, čtyřicet minut. To bylo její vypovězení války slabému vazivu. Zatím v tomto boji vítězila.

Po čtvrt hodině jí ztěžkly nohy. Stiskla zuby a přinutila se myslet na něco hezkého. Například na Alexe. A na minulou noc. To proto má teď tak unavené nohy. Musela se usmát a vzápětí jí úsměv vrátil muž, který šel se psem proti ní. Zřejmě se také ohlédl, protože nepřišel na to, odkud ji zná. Ona ho určitě neznala. Za chvíli už běžela po břehu jezera. Vodní hladina se třpytila ve slunci a její už tak dobrá nálada se ještě zlepšila. Zítra začíná víkend a Alex zůstává v Kielu až do pondělka, takže má před sebou tři nádherné dny. Dorazila skoro na konec

svého okruhu a zvolnila tempo. Naproti ní pochodovaly tři ženy s trekingovými holemi. Poslední ze skupiny se nesportovně klátila. Šedé běžecké kalhoty měla příliš krátké a vyboulené na kolenou, červené tričko vybledlé a ochablé tělo působilo unaveně. Když Katja kolem ní proběhla, pozdravila ji: „Dobré jitro, paní Severinová.“

Teprve teď ji podle hlasu poznala a překvapeně opětotovala pozdrav, aniž přerušila běh. Byla to Karen, která pracovala v recepci studia. Katju pohoršovalo, jak staromódně tato žena působí. Jak se může tak zanedbávat? A k tomu ještě provozovat tenhle babský sport? Kdyby měla o pět kilo méně, pořádný účes a vhodné sportovní oblečení, vypadala by zase jako ženská, a ne jako nějaká teta Máňa. Hrozně.

Katja odbočila do ulice, kde bydlela, a bezděčně sledovala svůj odraz ve výkladu spořitelny. Přílehlavé sportovní kalhoty sahaly nad kolena, upnuté bílé tričko zdůrazňovalo štíhlý pas a pevné paže, na zádech se jí houpal ohon spletený do copu. Vypadám dobře, pomyslela si spokojeně a zvolna ukončila běh. Na okamžik se zastavila, aby se zhluboka prodýchala. Jenomže je to bohužel tak hrozně namáhavé. Ztěžka vystoupala tři schody k pekařství a postavila se do fronty. Když přišla na řadu, prodávačka se na ni usmála. „Dobré jitro, paní Severinová. Vy ale máte disciplínu. Vždycky když vás ráno vidím běhat, mám špatné svědomí. Měla bych se sebou něco dělat, jsem samý fald, boky mám obalené tukem, do ničeho se nevejdu. Ale co mám dělat? Kolena mám v háji, bolí mě záda. Po čtyřicítce to už nestojí za nic. Co to bude?“

„Tak dělejte jógu, ta taky pomáhá.“ Katjin pohled klouzal po košících s pečivem. „Jednu celozrnnou housku, jednu obyčejnou, jeden croissant, malý žitný chleba a k tomu *Kielský zpravodaj*.“

„A z jógy má člověk taky tak pěknou pleť?“ Housky skončily v sáčku. „Tři eura devadesát, prosím.“

„Ne.“ Katja vytáhla z kapsičky pětieurovou bankovku. „Ta je ze sexu.“

Pobaveně sledovala, jak prodavačka zrudla, vzala si drobné a sáček s pečivem a s úsměvem vyšla z krámu.

Alex už stál u dveří. „Viděl jsem tě, ty moje krasavice.“ Odhrnul jí z obličejce pramen vlasů a políbil vzadu na krk. „Jsi slaná. Nádhera.“

Katja ho jemně odsunula stranou a vtiskla mu do ruky sáček s pečivem a noviny. „Musím si dát sprchu. Uděláš kávu?“

„Už je hotová.“ Povytáhl jí tričko. „Mám jít s tebou do sprchy?“

„Ne.“ S úsměvem se protáhla pod jeho paží. „Blázínku. Musím pak do práce, nechci to ve spěchu. Přečti si zatím noviny.“

Ve sprše nastavila na několik vteřin tvář proudu vody. Alex byl její nejlepší milenec posledních let. A ten nejnenasytnější. Někdy už to na ni bylo až příliš. Ale jen někdy. Tak to chodí, když je žena horská lvice. Tak se nazývají ženy jako ona. Středního věku, které mají mladšího milence. Alexovi je dvacet devět, Katje čtyřicet osm. I když by jí to nikdo nehádal. Má prostě dost disciplíny a otce, který byl plastický chirurg.

Zastavila vodu a sáhla po ručníku. Kriticky se prohlížela v zrcadle. Ne, nic se jí nedalo vytknout. A jako vždy ji potěšil pohled na vytetovanou růži. To byl geniální nápad, přišla na něj, když na dovolené na Korsice viděla hezkou ženu s podobným tetováním. Zrovna pár týdnů předtím se Katjin otec rozčiloval nad pacienty, kteří si

ve stáří nechávají odstranit tetování. „Copak je v mládí nenapadlo, že ta jejich sedmikráska se jednou promění v slunečnici? Na staré povadlé kůži to vypadá příšerně.“

V tom okamžiku se Katja rozhodla, že se nechá tetovat. Mělo to být něco malého a decentního a mělo jí to připomínat, že ona nikdy nenechá svou pleť uvadnout.

Když příští den vstoupila do tetovacího studia v Hamburku, narazila na Alexe. Nejenže vypadal neuvěřitelně skvěle, ale vytetoval jí na rameno úchvatnou růži a na závěr ji pozval na večeři. Tím to mezi nimi začalo. A teď dělal dobře nejen její duši, ale i jejímu tělu. Spokojeně se osušila a natáhla na sebe tenký župánek. Život je přece jen úžasný.

„Kdy se dnes večer vrátíš domů?“ Alex odložil noviny a pohlédl na ni. „V přístavu je koncert pod širým nebem, mohli bychom tam zajít.“

Katja odsunula talíř stranou a naklonila se k němu. „Kdo tam hraje?“

„Více skupin. Už jsi dosnídala?“

„Po běhání nemám nikdy velký hlad.“ Ve skutečnosti by teď klidně spořádala půlku prasete, ale silou vůle se přinutila vystačit jen s půlkou celozrnné housky a dvěma kiwi. Velikost 36 vyžaduje dost odřikání. Vzpomněla si na Karen z recepce a hned se cítila lehčeji. „O půl deváté mi končí služba, v devět jsem doma. Pokud mi do toho nic nepřijde.“

„Dobrá. Takže tam jdeme?“

Ještě před půl rokem se Katja po práci vyvalila na pohovku a s dálkovým ovladačem v ruce tak dlouho procházela všechny kanály, až u toho usnula. Tak to šlo každý večer. Až ji z toho vysvobodil Alex. Najednou se jí vrátila její stará energie, zase se něco dělo.

Vstala a políbila Alexe na zátylek. „Jo. Půjdeme. Už se těším. Teď se jdu rychle obléct. Díky za snídani.“

Po čtvrt hodině se vrátila do kuchyně. Dlouhé vlasy měla ještě vlhké, jen si je vyfoukala do vzdušného účesu, a na sebe si vzala přiléhavé zelené šaty bez rukávů a řemínkové sandály na vysokých podpatcích. Alex ji chytil za zápěstí a přitáhl k sobě. „Bezva šaty. Už jsem ti dnes říkal, jak jsi neuvěřitelně krásná? Pospíchej, aby ses mi zase rychle vrátila.“

Katja mu zajela rukou pod tričko. Bylo to tak příjemné. S lítostivým úsměvem jej políbila. „Nemám vůbec chuť někam chodit. Měj se tu hezky.“

Zatímco sestupovala ze schodů, vzpomněla si, že si tyhle šaty koupila před třemi lety ve Florencii. Při jednom z těch nesčetných tajných víkendů s Hermannem. Jak byla tenkrát hloupá. Naštěstí je to už za ní. A její nynější mileneček je skoro o třicet let mladší než ten tehdejší. To by ji před třemi lety taky nenapadlo.

„Dobré jitro, paní Severinová. Mám pro vás jen jeden dopis, právě jsem ho chtěl vhodit do schránky.“

Katja sebou škubla, byla tak ponořená do svých myšlenek, že do doručovatele málem vrazila. „Ach, promiňte, neviděla jsem vás. Dobré ráno. Vezmu si ho s sebou, děkuji. Přeji hezký den.“

Když zavírala dveře, cítila v zádech jeho pohled. Cestou k autu roztrhla obálku a přeletěla řádky. Jedna věta ji okamžitě uhodila do očí. „... oslaví Doris 27. května své krásné padesátiny.“

Božíčku, ten Torsten je stejně necitelný balík, jako ostatně vždycky. Už v jejich maturitním ročníku se vyznačoval nevymáchanou hubou. Mluvil mu to dřív, než

myslelo, to už tenkrát byla jeho „devíza“. Takže se mají všichni dostavit na oslavu, o kterou Doris vůbec nestojí? A od ní a Anke se zřejmě očekává, že předvedou veselou scénku, při které ostatní hosté samou trapností nebudou vědět kam s očima. A navíc se všechno musí držet v tajnosti. To je opravdu celý Torsten, vrhá se do akce, aniž by předtím trochu přemýšlel.

Katja se zastavila u svého vozu a s očima upřenýma na dopis šátrala po klíčku. Ovšem na druhou stranu při jejich loňském pomaturitním srazu se s Anke a Doris kupodivu skvěle bavila. A taky když se o pár týdnů později sešly v Hamburku s Torstenem. Vlastně to byl super večer, nechápala, proč jejich styky zase ustaly. Posadila se do vozu a znovu si celý dopis přečetla. Padesát – to je fakticky dost brutální číslo. Katja si představila Doris, jak sedí uprostřed své rodiny, nudných sousedů a obchodních přátel nad kouskem švarcvaldského dortu. Brr, příšerná představa. Opravdu by bylo mnohem lepší, kdyby jejich stará parta uspořádala pořádný večírek. Klidně něco velkého a drahého. Bylo by jen spravedlivé, aby Torsten za tu hloupou větu náležitě zaplatil.

„A vlastně proč ne?“ pronesla nahlas, zatímco startovala motor. „Holky, užijeme si to a zavzpomínáme na staré časy. A Torstík ať to hezky zacáluje.“

Doris si přitiskla studenou sklenici ke spánku a na okamžik zavřela oči. Torsten se pořád ještě neozval, nechala mu vzkaz na záznamníku a prosila jej, aby jí zavolal. To bylo už před několika hodinami. Asi si nastavil mobil na tiché vyzvánění, stěžoval si, jak ho štve, že mu může každý kdykoli zavolat. Netelefonoval rád. Někdy se musela podívat nad tím, jak se mu podařilo dotáhnout to v práci tak daleko. Ve svém soukromém životě se úspěšně dokázal vyhýbat všem věcem, které mu byly nepříjemné.

Pohled na hodiny ji poděsil. Bylo už pět. Za dvě hodiny budou stát za dveřmi Moric a jeho nová přítelkyně a ona ještě ani nezačala s vařením. Odhodlaně dopila poslední doušek bílého vína a zvedla se. Trochu se jí zatočila hlava. Moc rychle jsem vstala, pomyslela si a chvilku se přidržela stolu. To zase přejde.

Prázdňou skleničku uložila do myčky, zaklapla dvířka, zapnula přístroj a opřela se o něj. Když se ozvalo klokotání napouštěné vody, odlepila se od myčky a otevřela lednici. Vlastně dnes měla v plánu jehněčí kýtu. Se zelenými fazolkami a bramborami na rozmarýnu. Tímhle pokrmem vždy ohromovala svoje hosty v roli dokonalé hostitelky a superkuchařky. Jenže nová přítelkyně jejího mladšího syna je bohužel vegetariánka. Doris si nevzpomínala, že by za svého mládí vůbec znala nějakého vegetariána. Ti se vyrojili až později. Takže teď si musí nějak poradit. Moric ji žádal, aby udělala tagliatelle se zeleninou. Taková nuda, ale žádná jiná alternativa ji nenapadla.

Vytáhla z chladicího boxu zeleninu a začala oplachovat rajčata. Vlastně se jí do vaření vůbec nechtělo. Říkala Moricovi, že táta není doma, a navrhla mu, aby společnou večeři přesunuli na příští víkend, aby mohl i Torsten posoudit novou a pravděpodobně první opravdovou lásku svého syna. Vyjádřila to samozřejmě diplomatictěji.

„Ach, mami,“ odvětil Moric otráveně, „nedělej z toho takovou kovbojku. Chci si jen vzít z půdy svoji potápěčskou výbavu a Wiebke mě bude čistou náhodou doprovázet. Zastavíme se jen na skok.“

„Můžeme se přinejmenším společně navečeřet. Už jsem tě neviděla celou věčnost. Uvařím něco dobrého!“

Moric zněl v telefonu stejně nakvašeně a úsečně jako jeho otec.

„Těstoviny se zeleninou. Wiebke nejí maso. A nedělej kolem toho takové vlny. Nashle v pátek.“

Tahle Wiebke měla čerstvě po maturitě a hodlala odjet na půl roku do Londýna. Bylo jí devatenáct. Doris byla víc než dvaapůlkrát tak stará. Jaká byla ona v tomhle věku? V devatenácti? Byl to čas *Divokých slov*, vzrušující čas plánů, protože život měl teprve konečně začít, čas těšení se na to, co přijde.

Tenkrát trávila skoro každý den s Katjou a Anke. Jasně, s Torstenem taky, už spolu chodili, ale opravdový život se odehrával s Katjou a Anke. Brala jejich školní časopis velice vážně, investovala do něj spoustu nadšení a ctizádostivosti. A obě kamarádky pro ni byly moc důležité, proklábosily spolu celé noci, neměly před sebou žádná tajemství, nic pro ně nebylo tabu. Tenkrát se cítila být nádherně naživu, tolik si důvěřovala. Kam jen se ten život poděl?

Zavrtěla hlavou a uchopila mrkev, aby ji pod tekoucí vodou odrhla. Je sentimentální, to dělají ty hormony. A fakt, že Wiebke je pouhých devatenáct. Můj bože, ta holka má opravdu ještě všechno před sebou. Taky to, o co nikdo nestojí. Strašné. A navíc je vegetariánka.

Když skončily s prací v redakci, jezdily ona, Anke a Katja na kolech do bufetu zvaného „Gril u Ely“. Ela se vlastně jmenovala Manuela a měla svůj stánek otevřený pozdě do noci. Tehdy si žádná z nich nedělala starosti s nějakými kily navíc. Spokojeně vysedávaly u stolu a do noci se cpaly klobáskami s kari. A když šlo do tuhého, tak si k nim objednaly i hranolky.

Doris se zaměřila na ten pocit a usmála se. Jak se jen jmenovala ta písnička?

„Skvělá doba“? Ano, byla to skvělá doba. Možná jí to tak připadá jen kvůli tomu bílému vínu, co do sebe nalila, těm hrozícím narozeninám a té devatenáctileté vegetariánce, ale přesto – byla to skvělá doba. Jedna z nejlepších, jakou kdy zažila.

Do očí jí vhrkly slzy, hned si je setřela. Proč je kruci tak zatraceně sentimentální? Stávalo se jí to stále častěji. Brečela při vyhlásování vítězů v televizi, u filmů se zvířátky, při poslechu starých šlágrů s příšerně hloupými texty. Ztrácela nad sebou kontrolu.

Sotva si odkašlala a polkla slzy, zazvonil telefon. Znovu si odkašlala a ohlásila se.

„Goldsteinová-Wagnerová.“

„Kde jsi předtím byla? Už třikrát jsem se ti pokoušela dovolat.“

Margret Goldsteinová zněla jako vždy ublíženě.

„Ahoj, mami. Byla jsem u kadeřníka.“ Doris si zastrčila sluchátko pod bradu a sáhla po cuketě, aby ji oloupala.

„Už zase? Vždyť jsi tam byla nedávno. Pro vlasy není dobré, když se stále barví.“

„Co jsi chtěla?“ Doris se soustředila na zelenou slupku, aby si zachovala klid.

„Mluvila jsem s Moricem. Dnes se má u vás stavit. Se svojí novou přítelkyní. To je fakt škoda.“

„Proč?“

„Protože bych ji taky ráda poznala. Ale v pátek hraju vždycky karty. Taky jsi na to mohla myslet. Teď už to nemůžu odříct.“

Doris odložila škrabku a zhluboka se prodechla.

„To ani není nutné. Moric si sem jen zaskočí pro svoji potápěčskou výbavu. Sám mi říkal, že z toho nemám dělat kovbojku, prý se nezdrží dlouho. Není to žádná rodinná sešlost. Nevařím nic velkého.“

Její matka si odfrkla. „Snad toho tolik nežádám, když se chci seznámit s přítelkyní svého vnuka. Jako bys s tím měla o tolik víc práce. V poslední době se chováš fakticky podivně...“

V tom měla její matka v zásadě pravdu, i když zrovna teď jí k takovému tvrzení nezavdala nejmenší příčinu.

Doris pustila vodu a nechala ji stékat po zápěstích. Neměla chuť se rozčilovat.

„Ať je to jak chce, mami, není to přece naposledy, co se Moric objeví doma. Příště uspořádáme větší večeři, při které si budeš moct Moricovu přítelkyni pořádně prohlédnout. A pro dnešek ti přeju, ať se u karet dobře bavíš.“

„Koupila jsem Moricovi ložní prádlo. Ať se pro ně staví. Pověz mu, aby sem cestou k tobě zaskočil. Aby mi ta taška dlouho nestrašila na chodbě.“

„Mami, zavolej mu sama. Máš přece jeho telefon.“

„Nebere mi to.“

Doris cítila, jak v ní opět stoupá vlna horka. Zavřela oči a vydechla nosem. Zůstaň v klidu, nedej na sobě nic znát.

„Pak se mu nedovolám ani já. Staví se u tebe někdy jindy. Kromě toho jsem ho ložním prádlem vybavila dostatečně.“

Ze spánků jí na líce stékal čůrek potu.

Její matka se nedala jen tak snadno odbýt. „Myslíš ty vaše staré vybledlé cíchy? Ale prosím tě, mladí lidé musí mít něco modernějšího.“

„Mami, prosím!“ Sebeovládání ji rychle opouštělo, už se jí nechtělo hrát úlohu vzorné dcery. „Nerozčiluj mě.“

„Dítě, vskutku nechápu, proč jsi tak podrážděná. Opravdu...“

„Nejsem podrážděná. Jen nemám čas se tu s tebou tak dlouho vybavovat.“

„Jak to myslíš? Myslela jsem, že dnes nevaříš.“

Doris si utřela čelo. „Nevařím nic velkého, ale vařím. Zavoláme si někdy jindy, ano? Přeju ti hezký večer.“

Její matka slyšitelně zalapala po dechu. „Někdy jindy? Ty se přece nikdy sama neozveš.“

„Mami.“ Doris cítila, jak ji píchá na spáncích. Jestli budou pokračovat, rozbolí ji hlava. „Jak jsem říkala, mám ještě práci. Ahoj.“

Zavěsila a čekala. Trvalo přesně dvanáct vteřin, než se znovu ozvalo zvonění.

„Ano, mami?“

„Znají tu novou Moricovu přítelkyni už Friedrich a Hannelore?“

„Ne, mami.“ S touto otázkou měla počítat. Margret Goldsteinová na rodiče jejího manžela žárlila už třicet let. Na to, jak jsou Wagnerovi úspěšní, na jejich velký dům, vilu na Mallorce, partie golfu, a jako by to samo už nebylo dost – namísto jedné průměrné dcery zplodili dva nanejdůležitější pohledné a úspěšné syny. Pouze skutečnost, že se její dcera za jednoho z nich provdala, Margret Goldsteinovou trochu usmiřovala s jejich existencí. A kromě toho i oba vnuci, kteří přinejmenším z poloviny vlastnili ty skvělé Wagnerovic geny.

„Tak to je dobře.“

Matčina spokojená odpověď se jí zaryla přímo do pulzujících spánků. Doris otevřela lednici a vyndala načatou láhev s vínem.

„Doris, jsi tam ještě?“

„Ano.“ Naplnila si sklenici jen do poloviny, konec konců musela ještě vařit. „Už jsem říkala, že musím končit, takže ahoj.“

„A co tvoje narozeniny? Kde se bude konat oslava?“

„Mami, už jsem ti říkala, že nemám chuť je slavit. Možná si s Torstenem někam zajedeme na víkend.“

„Ale proč? Tebe taky pořád někam zvou a ty navštívuješ oslavy jiných. Jsou to kulatiny. Doris, pamatuj, padesát ti je jen jednou. Já ty svoje slavila ve velkém stylu, byl to překrásný večer. Chceš si to nechat ujít? To snad ani nemůžeš. Máš přece závazky.“ Margretin hlas nabýval s každou větou na vyčítavosti. Doris opět ucítila, jak jí na obličej vyrazí pot.

„Mami, celou tu svoji úžasnou oslavu jsi probřečela. A Sašovi s Torstenem bys byla nejraději zakroutila krkem.“

Slyšela, jak Margret lapá po dechu. „To není vůbec pravda. Bylas těhotná a nic jsi pořádně nevnímala.“

Doris na okamžik zavřela oči. „To je jedno. Prostě slavit nebudu. Klidně můžeš přijít na večeři o týden později. Ale 27. se tu nebude nic konat. A teď už fakticky musím něco dělat. Čau.“

„Nikdy na mě nemáš čas. A o tvých narozeninách si ještě promluvíme. Vyříd' Moricovi, ať si přijde pro to ložní prádlo. A pozdravuj ho. Ahoj.“

Doris vydechla úlevou a klesla na židli. Nechápala, jak to s Margret její partner vydrží. Její matka byla s každým přibývajícím rokem panovačnější a náročnější. Pravděpodobně ji ustál jen proto, že nebydleli pohromadě. Werner má v blízkosti svůj byt, a kdykoliv to s Margret bylo k nevydržení, šel prostě domů. Do svého klidu. A Margret volala Doris. Téma narozeninové oslavy zaručeně ještě neusnulo.

Doris si podepřela bradu a zahleděla se z okna do zahrady. Včera tu byl zahradník a odvedl slušný kus práce. Trávník svažující se k jezeru byl čerstvě posekaný, velké hliněné květináče nově osázené, záhony růží uhrabané a vypleté, nábytek na terase naolejovaný, takže všechno vypadalo jako vystřižené z kalendáře. Margret se rozčilovala, proč Doris vůbec zaměstnala nějakého zahradníka. Ona sama si ještě dnes dělá všechno sama, není to přece žádný problém. Jen se zapomněla zmínit, že její pozemek obnáší 500 metrů, zatímco jejich 2500. Ale průměrná dcera se své znamenité matce stejně nikdy nemůže zvděčit. Tak to prostě je.

Pohlédla na hodinky, vyskočila a vrátila se k čištění zeleniny. Doufala jen, že si Werner zachová svůj povznesený

postoj a zůstane ještě dlouho naživu. Neuměla si představit, jak by se Margret vyvíjela dál, kdyby se s ním něco stalo.

Doris se někde dočetla, že na stáří přejímají ženy stále více povahových rysů své matky. Příšerná představa! Od doby, kdy se narodil Saša, se zoufale snažila neříkat nic, co by se tónem hlasu či formulací byť vzdáleně podobalo její matce. Nebylo to jednoduché, ale Doris si namlouvala, že se jí to podařilo. Alespoň částečně.

A teď jí Moric řekne, že nemá z večere dělat kovbojku. Copak se ale může pořád hlídat? Když byly děti malé, bylo všechno tak jednoduché. Vybavily se jí obrazy Saši a Morice v kočárku, při cestě do první třídy či na dovolených a do očí se jí už zase draly slzy. Proč je tak pitomě sentimentální? Potřásla prudce hlavou a obrátila do sebe sklenku. Dost hloupostí, musí se vzchopit. Energicky vstala a uchopila nůž a cibuli. S každou dalších odloupnutou slupkou se jí oči plnily dalšími slzami. Teď už ale za nimi nebyla sentimentalita, nýbrž frustrace.

Zelenina byla nakrájená, voda na těstoviny připravená a jí zbývala ještě půlhodinka, aby se převlékla a nalíčila. Však se ještě uvidí, jestli se jí s jejím mladším synem a jeho velkou láskou podaří vytvořit přátelský a uvolněný večer, který nebude ničím ani v nejmenším upomínat na Margret Goldsteinovou.

Hodila použitou utěrku do koše na prádlo a odešla nahoru. „Džíny a bílá halenka,“ pomyslela si, „a vyčesané vlasy. Tím nic nepokazím.“

Když stála před skříní a vyndávala z ní blůzku, hrál jí na tváři úsměv. Musí to být pěkný večer.

O celou věčnost později, tak to alespoň cítila, stála na nejistých nohách u domovních dveří a hleděla za vzdalujícími se zadními světly Moricova vozu. Když zmizela za zatáčkou, otočila se, zašla do domu a zabouchla za sebou dveře.

V jídelně začala skládat špinavé talíře na podnos. Wiebke nechala víc než polovinu své porce netknutou. Z první lásky jejího syna se vyklubalo vychrtlé, mlčenlivé stvoření bez špetky humoru s příšerným piercingem na rtech. Ani Moric ničím nepřispěl k radostnější atmosféře večera. Nejprve do sebe naházel těstoviny a pak se vydal pro svoji potápěčskou výbavu a zanechal Doris s oduševnělou Wiebke o samotě. Všechny její pokusy navázat s tou holkou rozhovor ztroskotaly na celé čáře. Wiebke na ni jen mlčky zírala a pak přerušila proud její řeči slovy: „Na vašem místě bych už přestala s tím vínem.“ Drzý spratek.

Doris vztekle odložila hromádku talířů na stůl a zapřela se rukama o židli. Co si ten fracek vlastně myslí? Copak ona by se v jejím věku odvážila říct něco takového Torstenově matce? Jak si to vůbec mohla dovolit?

Ozvalo se zvonění telefonu. Na displeji vyskočilo číslo Torstenova mobilu. Asi je zvědavý na to, jakou krasavici jeho synátor přitáhl domů.

„O nic jsi nepřišel. Je to vyzáblá, kyselá, otravná koza, která navíc nejí maso,“ řekla bez pozdravu.

„Cože?“ otázal se Torsten podrážděně. „Jaká koza?“

Bylo jasné, že na synovu návštěvu zapomněl. Stavební veletrh vyžadoval celou jeho pozornost, neměl čas zabývat se rodinnými peripetemi.

„Tvůj syn Moric přivedl dnes na večeři svoji novou známou Wiebke. Bylo to strašné.“ Doris hovořila po-

malu a pečlivě vyslovovala a mezitím si nalévala další sklenku vína.

„Ach tak.“ Torsten byl překvapený. „On má známost? To jsem vůbec netušil. Už dlouho?“

„Vždyť jsem ti to přece říkala. Tři měsíce. Je to divné stvoření.“

„Ale to je hezké.“

Doris vypila sklenici do dna a zírala do temné zahrady. Co na to má říct?

„Doris? Jsi tam ještě?“

„Ano, jistě. A co je jinak nového?“ V láhvi ještě trochu zbylo, tak půl sklenice. A pak bude konec. Musí jen dávat pozor, aby vyslovovala zřetelně. Ale možná postačí jen poslouchat, co její muž říká.

„Ale, jako vždycky. Samý stres, hluk, špatný vzduch. Prostě jako na veletrhu. Ale víš, koho jsem potkal? To bys neuhodla. Mathiase Schweigera. Je architekt, proto sem přijel.“

„Neznám.“

„Ale jo, chodil s Katjou, Katjou Severinovou. Byl o ročník výš, teď žije v Berlíně. Kamarádili jsme spolu. Říkal jsem si, že ho taky pozvu na tvoje narozeniny, už jsme se neviděli celé věky. Kdysi ti přece býval sympatický.“

Sklenice byla prázdná, láhev rovněž. Doris odstrčila obojí stranou a prohlásila: „Absolutně si na něho nevzpomínám. Samozřejmě ho můžeš pozvat, jen ne na moje narozeniny. Ty se totiž slavit nebudou, to už jsem ti řekla aspoň tisíckrát.“

„Poslyš,“ Torstenův hlas zněl tiše a opatrně, „nemáš trochu špičku? Připadáš mi jako opilá.“

„Blbost, jsem jen unavená. Jdu si lehnout. Takže dobrou noc.“

„Dobrou noc. A... Doris?“

„Co?“

„O tvých narozeninách si ještě promluvíme. Nějak moc ty hloupé padesátiny prožíváš. Mně bylo v lednu taky tolik a nedělal jsem kolem toho takový tyjátr. Myslím...“

Doris zvolna zavěsila.

Nějaký Mathias, který chodil s Katjou? Katja pořád s někým chodila. Kdo by si pamatoval všechny její známosti?

Zvláštní, že si dnes už podruhé vzpomněla na Katju. To určitě něco znamená. Proč s ní vůbec všichni chtějí mluvit o těch příšerných narozeninách? Proč ji nikdo nebere vážně? A jak to, že té koze Wiebke je teprve devatenáct a jí skoro padesát? A proč si nemůže jednou něco rozhodnout sama? Kdy má přijít ta správná doba, aby si něco rozhodla sama za sebe, aniž by přemýšlela, jak to udělat, aby se zavděčila všem?

Ta doba přišla teď, pomyslela si rozhodně.

„Katjo? Tady je Doris.“

Zvolna usedla na podpěrku křesla.

„Doris? To je ale překvapení. Jak se máš? Už jsme si tak dlouho nevolaly. Co je u tebe nového, povídej!“

„Katjo, za čtyři týdny mi bude padesát. To je samo o sobě už dost zlé. Ale ještě horší je představa, že to budu muset v nějakém příšerném podniku oslavit s celou rodinou. S mojí matkou. A s Torstenovými obchodními přáteli. A se sousedy. Mám z toho osypky.“

Katja okamžik mlčela a pak se opatrně zeptala: „Jsi v pořádku?“

„Ne.“ Doris se zaklonila a sesunula se do křesla. „Chci říct... nic není v pořádku. Trochu jsem to přepískla s pi-

tím, můj syn se jede zítra potápět, jeho prapodivná přítelkyně má příšerný piercing a nejí maso a zjevně ani zeleninu, točí se mi hlava a nemám absolutně žádné hormony. A bude mi padesát. Oslavme to spolu my tři. Ty, Anke a já. Pojedeme k Baltu, do nějakého skvělého wellness hotelu, strávíme tam společně tři krásné dny a budeme se cítit jako kdysi. Jinak se zblázním. Co na to říkáš? Bude se ti hodit tenhle víkend?“

Vyčerpaně se odmlčela, jazyk měla stále těžší. Katja si určitě myslí, že jsem úplně namol a že mi přeskočilo. Co to tady vlastně plácám?

Ale Katja se jen zasmála. „Myslím, že ano. A proč vlastně ne? Je to výborný nápad. Tak dlouho jsme se neviděly. A, Doris?“

„Ano?“

„Nedělej si z toho hlavu, zlato. Padesát není pro ženu, jako jsi ty, žádný věk.“

S amozřejmě přijela jako vždy příliš brzy. Nebyly ještě ani čtyři a ona už byla nastěhovaná ve svém pokoji a měla vybaleno. Svalila se do křesla u okna a rozhlédla se kolem sebe. Co viděla, se jí zamlouvalo: zařízení pokoje, výhled na Balt, široká postel s mnoha polštáři, její osobní věci, které rozesela po celém pokoji. Bylo tu prostě hezky. Nelíbil se jí jen fakt, že tu bude muset teď celé dvě hodiny sedět a čekat na Katju a Anke. Domluvily si příjezd na šestou a pak se chtěly sejít v hotelovém baru.

Ale ona tu musí být už ve čtyři. Tak je to vždycky. I když tentokrát za to vlastně ani nemohla. Moric ji požádal, zda by si od ní nemohl na víkend vypůjčit její vůz. Chtěl odjet s Wiebke na pár dní do St. Peter-Ordingu surfovat, ale jeho výbava se mu do jeho malého peugeota nevešla. Doris mu po krátké úvaze svěřila, že chce odjet na víkend se dvěma starými přítelkyněmi k Baltskému moři, ale Torsten se nesmí dozvědět, kde stráví noc před svými narozeninami. Moric jen povytáhl obočí a sdělil jí, že chce pouze její auto a zbytek je mu ukradený. Stejně otce až do víkendu neuvidí, ani s ním nebude mluvit.

„Takže můžu si tvůj aut’ák půjčit?“

„Neprozdíš ale tátovi, kam jsi mě odvezl, že ne?“

„Kristepane, proč bych mu to měl vykládat? Je mi to úplně fuk. A na svoje narozeniny budeš v poledne zase zpátky, ne? Tak o co jde?“

Doris přemýšlela, co asi dělá Wiebke, zatímco on surfuje. Možná ji zatím prostě zahrabe na pláži. Tu vyzáblou sušinku si na prkně nějak neuměla představit.

Takže ji sem dovezl Moric, ovšem příliš brzy, protože pak musel ještě vyzvednout Wiebke, pro kterou navzdory její vychrtlé postavě nezbylo už mezi všemi taškami, bundami a plachtami na zadním sedadle žádné místo.

Teď tedy seděla v hotelovém pokoji a ptala se sama sebe, co ji pro všechno na světě přivedlo na myšlenku prásknout do bot. Za tři hodiny se vrátí domů Torsten a najde na stole v kuchyni lístek se zprávou:

Milý Torstene,

ráda bych se na svoje narozeniny přichystala o samotě. V neděli v poledne budu zase doma, nejpozději v jednu. Neměj mi to za zlé, musí to tak být.

Líbá Doris

Nejspíš ho to naštvě. A plným právem. Neměla však nejmenší chuť něco mu vysvětlovat. V uplynulých týdnech se pořád vracel k té zatracené oslavě a vůbec nechápal, jak je to pro ni vysilující téma. A pak se jí zmocnila ta touha zažít znovu ten pocit, jaký mívala kdysi. A to šlo pouze s Anke a Katjou.

Přesto ji hryzaly výčitky svědomí. Ale vždyť jde jen o tři dny, které chce strávit se svými starými kamarádkami v hotelu. Ví bůh, že to není nic neobvyklého, tohle dělají každý rok miliony žen na celém světě.

Energicky vstala, aby se vydala dolů do bistra na kávu. Odtamtud bude mít dobrý výhled na parkoviště a recepci, možná některá z těch dvou dorazí o něco dříve.

* * *

Usadila se u okna a objednala si kávu s mlékem. Její zrak bloudil po parkovišti. Nevěděla ani, jaké vozy Katja a Anke mají. Ne že by to bylo důležité, určitě existují mnohem zásadnější věci, o kterých neví. Udržovaly sice během těch let, přesněji řečeno desetiletí, mezi sebou kontakt, ale příliš toho o sobě nevěděly.

Když se na jejím stole objevila káva, natáhla automaticky ruku k cukřence, ale pak si vzpomněla na sukni od kostýmu, a ruka jí opět poklesla. Obejde se bez cukru.

Katja i Anke byly stále stejně hubené jako před třiceti lety. Tedy alespoň se jí tak jevily při jejich posledním setkání loni, když šly pár týdnů po maturitním srazu společně na večeři. Torsten rezervoval stůl v jedné restauraci u Labe a samozřejmě všechno zorganizoval a zaplatil. Ta jeho čínorodost šla někdy Doris na nervy. Katje ale očividně nevadila, byla stejně uvolněná a krásná jako vždycky. Bylo tak zřejmé, jak jí těší, že je s Torstenem zase vidí, až z toho Doris málem vhrkly slzy do očí. Anke vypadala trochu sklesle, ale postupně se dostávala do své bývalé formy. Jako dřív se blýskala svým hbitým jazykem a pronikavým úsudkem. V průběhu večera se nějak smazala léta, kdy se neviděly. Tváře kamarádek získávaly svoji dřívější podobu a Doris cítila, jak ožívá jejich bývalá vzájemná přichylnost. Jako by se najednou ocitly zpátky v osmdesátých letech. Stačilo vyslovit nějaké klíčové slovo a už následovala vzpomínka na příběh s ním spojený. Doris se cítila stále uvolněněji, i když za to samozřejmě mohlo i víno, které vypila.

Najednou si připadala tak mladá! Ke konci večera ale Anke utichla a začala se tvářit rozmrzele. Ať řekl Torsten cokoli, byla v opozici. Zřejmě špatně snáší alkohol, pomyslela si Doris, někteří lidé mají po víně splín. Anebo měla za sebou těžký den. Doris si však nehodlala ten večer nechat ničím zkazit. Ostatně Anke byla vždycky ta, která jim kazila legraci. Už ve škole ji museli ke všemu přemlouvat, nakonec si ale pokaždé dala říct.

Také při organizaci tohoto víkendového setkání musela Katja nasadit všechny páky, tak to alespoň později Doris líčila. První reakce Anke na její pozvání byla samozřejmě záporná. Prý má mnoho práce, nemůže si udělat volno, hoří jí důležité termíny. Zdálo se, že se bez ní v nakladatelství neobejdou ani minutu. Pro Doris to bylo hrozné zklamání. Nadšeně Anke líčila hotel, jeho polohu, výhled na moře, všechny procedury, které je čekají, vysvětlovala jí, jak je pro ni tento víkend důležitý, jak moc se těší, že se po těch letech zase všechny tři sejdou, a pak přišla nečekaná a krutá odpověď: „Mně se to ale nehodí.“

To bylo pro Anke typické. Na začátku byla vždycky proti všemu. Po jejich neúspěšném rozhovoru zavolala Doris okamžitě Katje. A té se nějakým zázrakem podařilo Anke přemluvit.

Na parkovišti zastavil tmavě zelený Mini Cabrio. Doris se nahnula dopředu, aby lépe viděla. Byla to Katja. Zatímco parkovala, měla v ruce mobil a telefonovala. Doris se musela mimoděk usmát. Katja jen zřídka dbala na pravidla. To ale bylo právě to, co z ní dělalo Katju. Doris měla samozřejmě handsfree, přesně podle předpisů. Vždy dodržovala nejvyšší povolenou rychlost a parkova-

la pouze v povolených zónách. Někdy to i jí samotné přišlo nudné. Ale v tomhle věku se už zkrátka nezmění.

Alexův hlas v telefonu připadal Katje stejně sexy jako on celý. „Přeju ti, ať si to s těmi dámami středního věku parádně užiješ,“ říkal jí. „Už teď mi chybíš.“

Zatímco se Katja snažila zaparkovat vůz víceméně rovně, aniž by narazila do obrovského květináče osázeného květinami, odpověděla varovně: „Važ slova, miláčku. Já k těm dámám středního věku taky patřím, i když to neustále ignoruješ.“

Alex se zasmál. „To ty taky. Díkybohu. Takže si to užij, a kdyby ses nudila, tak prostě vezmi roha.“

„Blázníš?“ Katja vypnula motor. „Všechno je zapláceno. Budu chodit z jedné procedury na druhou. Až se příští víkend uvidíme, nepoznáš mě. Už se na tebe těším.“

„Já taky. Budu na tebe myslet. A zavolej.“

„Provedu.“ Katja vtiskla na mobil polibek a zastrčila ho zpátky do kabelky. Pak zatáhla střechu, vystoupila a krátce si protáhla záda.

„Směle do toho, Severinová,“ pronesla nahlas, než otevřela kufr. „Staré časy byly přece docela veselé.“

U recepcie postavila tašku na zem a vykouzčila svůj nejkrásnější moderátorský úsměv. „Dobrý den, jmenuji se Severinová, je tady pro mě rezervován pokoj.“

Mladá blondýna s jmenovkou „Jessica“ na klopě se malinko uklonila a obdařila ji šarmantním úsměvem. „Srdečně vás vítám, paní Severinová, samozřejmě jsem vás okamžitě poznala. Je mi velkým potěšením. Moje matka

ani já jsme kdysi nepropásly jediný pořad s vámi. Můžu říct, že jste mě provázela celým mým dětstvím.“

Katja byla proslulá svou schopností sebeovládání. Výraz její tváře neztratil nic ze své vlídnosti. „Ale to je hezké...“ Potlačila chuť zakončit větu oslovením „mé dítě“. Namísto toho se zeptala: „Jsou tady už paní Goldsteinová-Wagnerová a paní Kernerová?“

„Paní paní Goldsteinová-Wagnerová je v bistru. Máte pokoj číslo 142, v prvním poschodí, výtah je tady vpředu. Mohu vám pomoci se zavazadlem?“

„Ne, děkuji.“ Katja převzala klíč. „To zvládnou. Vypadám sice jako vetchá stařena, ale ve skutečnosti mám ještě docela dobrou kondici.“

Než zamířila k výtahu, nahlédla krátce do bistra. Když ji Doris zaznamenala, okamžitě vstala a vrhla se k ní s rozpřaženými pažemi.

„Jako vždy jsi tady dřív!“ zvolala. Katja odhodila tašku a objala ji.

„Však ty taky. Cesta sem probíhala mimořádně hladce, myslela jsem, že to z Kielu bude trvat déle. Jak se ti daří?“

Prohlížela si Doris a připadalo jí, že vypadá lépe než při minulém setkání. Úzké šedé kalhoty a zelená tunika lichotivě zakrývající boky jí velmi slušely. Husté medově zlaté vlasy jí sahaly po ramena, byla decentně nalíčená a až na perlové náušnice a snubní prsten bez dalších šperků.

„Dobře.“ Doris stiskla Katje ruku. „Moc dobře. Mám radost, že všechno klaplo, i když jsem to zorganizovala tak narychlo. Užijeme si to spolu, ano?“

„Jasně.“ Katja se shýbla pro tašku. „Jen si rychle zane-su věci na pokoj a jsem coby dup zpátky. Můžeš mi zatím objednat kávu, anebo raději sklenku sektu na přivítanou. Anke tu už musí taky co nevidět být.“

„Jak si přeješ.“ Doris se obrátila ke stolu a Katja zamířila dlouhými kroky k výtahu.

Když došla do pokoj, jen v rychlosti zkontrolovala koupelnu – byla velká, světlá a přepychová – vytáhla z tašky jedny šaty, dvě halenky a jedno sako, pověsila je do skříně, s bouchnutím ji zavřela a bez dalšího otálení se vydala vypít svůj uvítací sekt.